

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Hargitai Emil (címe) ügyvéd által képviselt (I.r. felperes neve, címe) I. rendű, a dr. Novetta Edina (címe) ügyvéd által képviselt (II.r. felperes neve, címe) II. rendű felperesnek a dr. Karas Monika (címe) ügyvéd által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen sajtó-helyreigazítás iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2010. október 14-én kelt 19.P.24.418/2010/10. számú ítélete ellen az alperes részéről 11. és 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság II. rendű felperest érintő ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű felperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 36.000 (harminchatezer) forint fellebbezési illetéket.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek végleges kereseti kérelmükben a ... -i „...” című műsorában, valamint a ... -i déli híradójában személyüket érintő valótlan tényállítások miatt terjesztettek elő sajtó-helyreigazítás iránti kérelmet.

Az alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy a „csepeli ügy” bűnügyi vizsgálat tárgyát képezi, ezzel kapcsolatosan a bíróság érdemi megállapításokat nem tehet, még ...-al kapcsolatos állítások nem valótlanok.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy az általa szolgáltatott ... „...” című műsorában az ítélet jogerőre emelkedésétől számított következő adásában kommentár nélkül közölje az alábbi közleményt:

„Helyreigazítás: ...-i adásunkban

- valótlanul állítottuk, hogy ... a igazgatója lett volna
- valótlanul állítottuk, hogy ...-t ..., a ... vezérigazgatója bemutatta volna ...-nak és hármójuk találkozásán 2007. decemberében vagy bármikor máskor ... 2 millió forintot kért vagy kapott volna ...-tól."

Kötelezte az alperest, hogy az általa szolgáltatott ... „...” című adásában az ítélet jogerőre emelkedésétől számított következő adásban tegye közzé az alábbi közleményt:

„Helyreigazítás: ...-i adásunkban valótlanul állítottuk, hogy bizonyítani tudjuk, hogy ... a ... igazgatója lett volna, nevezett személy ilyen tisztséget nem töltött be."

Az ezt meghaladó keresetet elutasította.

Kötelezte a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek 15.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság a tényállás rögzítését követően ismertette az Alkotmány 61. §-át, a sajtóról szóló 1986. évi II. törvény 2. §-át, a 3. §-ban és a 11. §-ban írtakat, továbbá a Ptk. 75. §-át, a 79. § (1) bekezdését, a PK 12, 13, 14. és 15. számú állásfoglalásokat és utalt az Alkotmánybíróság 30/1992.(V. 26.) AB számú és a 36/1994.(VI. 24.) AB számú határozataira.

Ezen túlmenően kitért a bizonyítási eljárásra vonatkozó rendelkezésekre, a Pp. 3. § (5) bekezdésére, a 163. § (1), (2) és (3) bekezdésére, a Pp. 164. § (1) bekezdésére és a 206. § (1) és (2) bekezdésére.

A „...” ...-i adásában a ... megvásárlásával, a szerződő fél személyével, a szerződés felbontásával, az 56 milliós szerződési összeggel kapcsolatban elhangzottak tekintetében előterjesztett kereseti kérelmeket az elsőfokú bíróság elutasította.

Azt az alperesi közlést, hogy ... a ... munka- és tűzvédelmi igazgatója, az elsőfokú bíróság valótlanul és a műsor lényegi állításának tekintette, ami azt tartalmazta, hogy egy körözött bűnözőt igazgatói álláshoz juttattak. ... nem volt az I. rendű felperes igazgatója, amiről az alperes munkatársa is meggyőződhetett volna a cégnyilvántartás adataiból. Ezt a kereseti kérelmet az elsőfokú bíróság alaposnak találta.

A felperesek kifogásolták azt a leírást is, hogy ... mutatta be ...-t ...-nak és egy olyan háromoldalú találkozó jött létre 2007. decemberében, amelynek során ... havi 2.000.000 forintot kért ...-tól, hogy zavartalanul működhessen.

Ezen közlés vonatkozásában az elsőfokú bíróság ... előadását, illetve nyilatkozatát bizonyítékként nem fogadta el, tekintettel arra, hogy a ... ügyében folyó nyomozásnak ez az állítás a rendőrségi tájékoztatás szerint nem képezte tárgyát, így nem lehet szó arról, hogy a folyamatban levő büntetőügyről történt beszámoló.

Az alperes az elsőfokú bíróság álláspontja szerint azt sem tudta bizonyítani, hogy a II. rendű felperes találkozóhoz hozott össze ...-al és azt sem, hogy 2.000.000 forintos juttatást kért vagy kapott, vagy akár illet ... számára felajánlott. Ezért a helyreigazítást e körben az elsőfokú bíróság elrendelte.

A-i déli híradójában elhangzottak tekintetében, miszerint a ... nem létezik, az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmet elutasította, mert a felpereseknek e közlés

vonatkozásában a keresetösségi joga nem áll fenn, a kft. nevében vagy a kft. helyett a felperesek sajtó-helyreigazítást nem érvényesíthettek.

A felperesek kifogásolták az adás azon részét, amelyben az hangzott el, hogy az alperes bizonyítani tudja, hogy ... a „... igazgatójaként működött”.

Az alperes közlése igazolásaként bemutatta ..., a ... ügyvezetője által írt levelét, amelyben ...-t a ... munka- és tűzbiztonsági igazgatójaként nevezte.

Az elsőfokú bíróság szerint azonban az alperes által bemutatott és csatolt dokumentum nem alkalmas annak igazolására, hogy ... a ... igazgatója volt, figyelemmel arra is, hogy a „...” adásában nyilatkozó ...-os alkalmazottak egyértelműen állították, hogy ... nem volt ...-os, nem volt a felperes alkalmazottja, így nyilvánvalóan igazgatója sem lehetett. Erre tekintettel az alperesi valótlan állítás miatt az elsőfokú bíróság a helyreigazítást elrendelte.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést és kérte az ítélet megváltoztatását, a felperesek keresetének elutasítását.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság határozata szerint nem bizonyította az eljárás során azt, hogy ... igazgatója, vagyis alkalmazottja volt a ...-nek. Hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalására és rámutatott, hogy az átlagnéző szempontjából nem annak volt jelentősége, hogy ... rendelkezett-e szabályos munkaszerződéssel, illetve hogy a szó munkajogi értelmében igazgatója volt-e az I. rendű felperesnek, hanem annak, hogy ... úgy „működött, mint egy tejhatalommal rendelkező vezető”, és vezetőként, igazgatóként „tartották számon” az I. rendű felperesnél, valamint az I. rendű felperessel kapcsolatban álló cégeknél.

Egyébként a mindenre kiterjedő jogkört az I. rendű felperes biztosította ...-nak, a „munkájára szerződést kötött” és engedélyezte, hogy a bizalmas iratokba betekintszen, utasításokat adjon.

Mindezek alapján tartalmilag nem valótlan az a közlés, hogy ... igazgató volt az I. rendű felperesnél.

Sérelmezte az alperes, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában azt rögzítette, hogy a rendőrségi tájékoztatás szerint a ... ügyében folyó nyomozásban a ... által tett állítás nem képezte az eljárás tárgyát.

E körben hivatkozott a BRFK Gazdaságvédelmi Főosztály Gazdaságvédelmi Osztály I. Kiemelt Ügyek Csoportjának iratára, miszerint büntetőeljárás folyik ... és társai ellen, amely kiterjed ... szerepére is, akinek állítása szerint ... 50 millió kifizetését kérte. Ez a mellékelt levél azt támasztja alá, hogy mindaz, amit ... a televíziós nyilatkozatában előadott a vizsgálat tárgyát képezte.

Utalt a Legfelsőbb Bíróság PK 14. számú állásfoglalására, amely szerint a büntetőeljárás jogerős befejezéséig e kérdésben a sajtóper bíróságának nincs döntési jogosultsága, mert a sajtónak a folyamatban levő büntetőeljárásokról joga, sőt kötelezettsége is tájékoztatást adni és a bizonyítás terhe csak abban a körben áll fenn, hogy az általa közöltek a büntetőeljárás adataival egyezést mutassanak.

Az I. rendű felperes a fellebbezési eljárás során kereseti kérelmétől elállt és kérte az eljárás megszüntetését.

A II. rendű felperes ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, fenntartva az elsőfokú eljárás során tett érdemi nyilatkozatait.

Arra utalt, hogy a „...” című műsorban elhangzottak célja személyének lejáratása volt.

Állította, hogy az alperes összemosta a ... által indított sajtó-helyreigazítási eljárásban a bíróság által beszerzett információkat a jelen perben felmerült adatokkal. Sérelmezte, hogy az alperes kétségbe vonta a rendőrségtől beszerzett azon hivatalos értesítést, hogy a ... ügyében folyik a nyomozás és annak nem képezik tárgyát a ... által állítottak.

Közölte, hogy ...-al ... készítette az interjút, annak eredetéről, hitelességéről az alperes nem győződött meg, azt ellenőrzés nélkül elfogadta és közölte, így helyreigazításra köteles.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla - figyelemmel az I. rendű felperes keresettől való elállására - a Pp. 213. § (2) bekezdése alapján részítéletet hozott és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésének megfelelően a II. rendű felperest érintő fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között vizsgálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ebben a körben helytálló döntést hozott, ezért azt a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, annak helyes indokaira utalással [Pp. 254. § (3) bekezdés].

A Fővárosi Ítéltábla az alperesi fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiak szerint foglalt állást.

Az elsőfokú bíróság a sajtó-helyreigazítási eljárásra vonatkozó speciális anyagi jogi és eljárásjogi szabályokat ismertette, ezért azokra a Fővárosi Ítéltábla csak visszautal az alábbiak kiemelése mellett.

A sajtóról szóló 1986. évi II. törvény (Stv.) rendelkezése szerint mindenkinek joga van arra, hogy tájékoztatást kapjon a szűkebb környezetét, hazáját érintő kérdésekben. A sajtó feladata a hiteles, pontos és gyors tájékoztatásról való gondoskodás. Ugyanakkor a sajtószabadság gyakorlása nem lehet korlátlan, nem járhat mások személyéhez fűződő jogainak sérelmével.

A sajtóközlemény tartalmi helytállóságáért fennálló objektív felelősséget jelenti a helyreigazítási kötelezettség, amelynek szabályait a Ptk. 79. § (1) bekezdése határozza meg.

A Legfelsőbb Bíróság PK 14. számú állásfoglalása értelmében a sajtóközlemény vitatott tényállításainak valóságát a sajtószerv köteles bizonyítani.

Ezen kötelezettség ellenére az alperes semmilyen módon nem igazolta, hogy az I. rendű felperes igazgatója lett volna ... Ezt sem a cégiratok, sem a perbeli egyéb dokumentumok nem támasztják alá. Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy

a ... vezetőjének levele, amelyben ..., mint címzettet igazgatóként jelölte meg, nem alkalmas annak alátámasztására, hogy ...-t ez a titulus ténylegesen megillette. Az sem került alátámasztásra alperes részéről, hogy ...-tól a II. rendű felperes 2 millió forintot kért vagy kapott volna.

Mindezek alapján az általa közöltek valóságtartalmának bizonyíthatatlanságát az alperes terhére kellett értékelni az őt terhelő bizonyítási kötelezettségre figyelemmel, így a valótlannak bizonyult tényállítások miatt az alperes a Ptk. 79. § (1) bekezdése alapján helyreigazító közlemény közzétételére köteles, amelynek szövegét a PK 15. számú állásfoglalása alapján a kérelem és ellenkérelem korlátai közt az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg.

A fellebbezési költségek viseléséről a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 79. §-a, a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése és a 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2011. február 3.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő